

ОТВЖДЪ

I.

Облѣгнатъ върху барабана на вѣялката, Кабака гледаше къмъ изгрѣва. По времето, по далечнитѣ отблѣсъци на слънцето, дори по листата на дърветата и трѣвитѣ той знаеше, че е вече кжсно. Но още не знаеше какво да почне: вършитба ли, или пъкъ да пренася снопи. Съседнитѣ хармани сжщо бѣха смѣлчани и праздни. Може да завали дъждъ. И сигурно ще вали — тежкиятъ, тъмносинъ облакъ на изтокъ не обещава-ше спокоенъ и ясенъ день.

Безволие, умора и мързелъ сковаваха тѣлото на Кабака. Никога той не бѣше се колебалъ така. Хемъ му се искаше да започне вършитба, хемъ се страхуваше да не поразии житото. И тъй-мо когато да реши това или онова, мисълта му се отплѣсваше на друга посока, той потъваше въ мрежитѣ ѝ, оплиташе се като пиле въ кълчища и се чувстваше безволенъ, угнетенъ и притиснатъ...

Преди десетина дни партийната група се занимавала съ поведението му и решила, край другитѣ наказания, веднага да си подаде отставката. Кабака размисли: ако я подаде, ще се отърве отъ полицейския тормозъ. Но съ това ще разсѣди Димитра Гочоколевъ и не е чудно, ако този му скрои нѣкоя нова тупаница.. Кабака разбираше, че селскиятъ чорбаджия го котка заради иѣстото